Y.M. Abdel-Magied

Op losse schroeven

Roman

Vertaald uit het Engels door
Gerda Baardman en Gretske de Haan

Cossee
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Cossee, Amsterdam. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *At Sea*
© 2026 Yassmin Abdel-Magied
Gepubliceerd in overeenkomst met Canongate Books Ltd, 14 High Street, Edinburgh EH1 1TE
Nederlandse vertaling © 2026 Gerda Baardman en Gretske de Haan en Uitgeverij Cossee bv, Amsterdam
Omslagontwerp Studio Sander
Auteursfoto © Alex Cameron
Typografie Perfect Service, Reeuwijk
Druk Wilco bv, Amersfoort

ISBN 978 94 6452 311 9 | NUR 302
E-ISBN 978 94 6452 302 7

Voor de vloer

O, gelovigen! Weest standvastig in het recht,
en getuigt van de waarheid ter wille van Allah,
ook al is het tegen jullie zelf, jullie ouders
of jullie verwanten.

Koran, Soera 4:135

I

Mededelingenbord Clarissa Clyde
17-04-2004 @ 15.50 u
Lopende operatie: POOH (Pulling Out Of Hole)
Boordiepte: 16.047 voet
Weer: 36 °C, vochtig

Vastberaden liep Zainab door de gang. Haar ongehaaste, maar vlotte stappen verrieden de gretigheid die van haar gezicht niet af te lezen was.

De smalle gang was helder verlicht en pas schoongemaakt; de geur van citroenbleekmiddel hing nog in de lucht. Ze was op weg naar de onopvallende crèmekleurige deur helemaal aan het einde van de gang. De uitzonderlijke geluiddichtheid werd alleen prijsgegeven door de dikke metalen strip eromheen.

Ze staarde naar het naamplaatje:

TOOLPUSHER

Hier had ze haar hele carrière naartoe gewerkt. Ze kon nog steeds nauwelijks geloven dat het haar was gelukt en vroeg zich in stilte af of er misschien niet toch een misselijke grap met haar werd uitgehaald.

Die onzekerheid bracht haar ineens aan het twijfelen. Offshore waren de regels anders. Wat haar aan wal ook was beloofd, je was pas ergens zeker van als je eenmaal op het booreiland was. En zelfs dan was het nog niet eenvoudig om je positie op te eisen. Provocaties hoorden net zozeer bij dit werk als stalen neuzen. Van een dampende bolus mensenpoep op de mat voor haar slaapkamer tot een emmer bloed over haar hijab bij binnenkomst in de kantine, Zainab had het allemaal met grimmige berusting ondergaan. Zoiets was geen persoonlijke aanval, maar een test; het ging niet om de grap zelf, maar om de reactie. Ze had geleerd zich te beheersen en was er een ware meester in geworden de jongens hun pleziertje niet te gunnen. Als ze niet reageerde, kregen ze er snel genoeg van. Het moment zelf werd er niet makkelijker door, maar het was de enige manier om te overleven.

Bismillah...

Ze ging naar binnen. De deur sloeg dicht als het mes van een guillotine en bracht het alom aanwezige gedreun van de machines tot zwijgen.

Volgens de geruchten waren de kamers voor de opzichters de beste van het hele booreiland; beter dan de stapelbedden waarin de bemanning sliep, zelfs luxueuzer dan de suite van de Company Man. In de achttien jaar dat ze offshore werkte, had Zainab er nog geen glimp van opgevangen. Ze had zich niet op het officiersdek durven begeven, dat gebied van smetteloze vloeren en strak gestreken uniformen. Niet omdat ze bang was voor de mannen, maar vanwege de scherpe tanden van de roddels.

Zainab was bijna altijd de enige vrouw op het booreiland. Zij zat daar minder mee dan veel mensen dachten; het was opwindend om werk te doen dat niet voor haar 'bedoeld' was en ze haalde een rebels soort voldoening uit het neerzetten van goede prestaties in deze gesloten, parallelle wereld. Maar ze had vanaf haar eerste dag in de offshore begrepen dat ze voor haar eigen bescherming moest zorgen. De bemanning sliep met tien man in een hut, dus ze had geleerd het bovenste bed het dichtst bij de deur in te pikken, voor het juiste evenwicht tussen privacy en een snelle uitweg. Ze douchte tijdens de lunch en kleedde zich aan in de douchecabine. In bed droeg ze een lange onderbroek en een slaapmuts, maar geen oordoppen, want ze wilde alert blijven. In haar tweede jaar op de Noordzee had ze een collega betrapt die door haar gedragen ondergoed zat te snuffelen. Sindsdien ging haar plunjezak op slot.

Hier waren geen gluurders; de hutten voor de gewone bemanning bevonden zich twee verdiepingen lager. Toch voelde ze zich nog niet echt op haar gemak in de vensterloze ruimte waar de bovenkant van haar tulband tegen het lage plafond schuurde. In de kamer stonden een stalen eenpersoonsbed, een fauteuil en een klein houten bureau. Op de vloer lag grijze vloerbedekking en er hing een kleine tv in de verste hoek. Voor een booreiland was dit luxueus.

Zainab wachtte. Op het schrikmoment, de koude rilling, het onvermijdelijke. Roerloos en met een droge mond bleef ze staan. Ze keek naar de geluidloze wandklok. De stilte voelde dreigend aan, alsof ze hiernaartoe was gelokt en nu gevangenzat in een luchtdichte doos waar niemand haar

kon horen gillen. Toen maakte ze een ongeduldig geluid alsof ze lucht tussen haar tanden door zoog, geërgerd over haar eigen angsten.

Alsof zij ooit zou gillen.

Er gingen seconden voorbij, een minuut, toen twee. Hoelang zou ze moeten wachten? Vijf minuten? Tien? Tot het avondeten, tot morgenochtend, tot het ontbijt? Ze zou gewoon moeten afwachten tot er iets gebeurde.

Of niets gebeurde.

Ze liet haar plunjezak met een bons op de vloer vallen. De verwachte problemen bleven uit. Ze keek om zich heen op zoek naar publiek, alsof ze iemand anders bij de grap wilde betrekken, terwijl een golf van opluchting door haar lichaam spoelde. *Ik wist best dat er niets zou gebeuren*, wilde ze zeggen. *Het was maar een grapje; dat weet je toch*. Ze wist wel dat ze zichzelf voor de gek hield en schaamde zich een beetje voor haar extreme waakzaamheid, al was ze alleen. Nu ze wist dat er geen gevaar dreigde, leek de kamer ineens onschuldig, zelfs gezellig met de schaarse, huiselijke decoratie. Ze keek in de kleine spiegel in de aangrenzende badkamer. Haar ingevlochten kapsel begon uit te groeien, haar diepbruine huid was glad en glanzend in het gele licht. Ze maakte spierballen en keek er bewonderend naar. De spieren in haar nek en schouders, die gespannen waren vanaf haar aankomst op het vliegveld die ochtend, ontspanden zich nu.

Ze keek op de klok: 16.00 uur. Nog drie uur voor de ploegwissel. Nog drie uur voor het begin van haar eerste dienst als nachtopzichter van de Clarissa Clyde. Drie uur tot

ze aan de grootste opdracht van haar leven zou beginnen. Voor het eerst sinds ze de baan had aangenomen stond ze zichzelf toe de hete vlam van opwinding langs haar rug omhoog te voelen kruipen. Er verscheen een grijns om haar lippen, bijna boosaardig triomfantelijk.

Hé bitch, zei ze tegen zichzelf. *We hebben het geflikt*.

Op deze opdracht had Zainab zich niet voorbereid. Ze was van plan geweest om bij haar zus Kareema te blijven om er in de laatste maand van haar zwangerschap voor haar te zijn. Ze had haar werkrooster rond de geboorte gepland en was na een opdracht in de Perzische Golf rechtstreeks naar Perth gevlogen. Tijdens de veertien uur durende reis kon ze alleen maar triomfantelijk denken dat het haar was gelukt haar belofte na te komen, maar toen ze de verbaasde opluchting van haar zus zag, had ze zich toch maar ingehouden. Kareema woonde in een cottage in de buurt van Cottesloe Beach in West-Australië, waar het naar vanille en potpourri rook. Dit kwam voor Zainab het dichtst in de buurt van thuis.

Maar ze was nog geen dag in Perth of haar leidinggevende begon te bellen.

'Ik ga hem negeren, ik zweer het,' stelde ze haar oudere zus gerust. Kareema bleef sceptisch, ze had niet veel geduld meer met oliemaatschappijen. Haar man Salah was naar offshore Brunei gestuurd en kwam volgens het rooster pas over drie maanden terug, ondanks de aanstaande geboorte van hun eerste kind. Toch was bedrijfsbeleid niet altijd de schuldige als het om de afwezigheid van haar naasten